

Sygn. akt II DSI 14/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

SSN Konrad Wytrykowski

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury Adama
Sadzińskiego,

w sprawie **adwokata R. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 25 czerwca 2019 r.

kasacji wniesionych przez obwinionego i Rzecznika Dyscyplinarnego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury

z dnia 9 czerwca 2018 r., sygn. akt WSD [...] zmieniającego orzeczenie

Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w [...]

z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. SD - [...]

na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z
dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2018.1184 tekst
jednolity ze zm.) uchyla zaskarżone orzeczenie Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 czerwca 2018 r., sygn. akt WSD
[...] i przekazuje sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu
Adwokatury do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Obwiniony

Adwokat R. S. został obwiniony o to, że w okresie od 31 marca 2014 r. nie później niż w dniu 2 kwietnia 2014 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podżegał M. M. - świadka pokrzywdzonego w sprawie 1 Ds. [...] Prokuratury Rejonowej w P. do składania fałszywych zeznań w ten sposób, że w rozmowach telefonicznych sugerował, że „to kwestia powiedzenia, że to pomyłka, nieporozumienie, pan to świadomie przekazał wtedy panu L. i się panu wydawało, że zostało skradzione, a potem się wszystko wyjaśniło, że to była pomyłka i tyle”, czym naruszył godność zawodu adwokackiego i poderwał zaufanie do zawodu, tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z § 1 ust. 2 i 3 oraz § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze.

Sąd I instancji

Sąd Dyscyplinarny [...] Izby Adwokackiej w [...], orzeczeniem z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt SD – [...]:

I. uznał obwinionego winnym czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z § 1 ust. 2 i 3 oraz § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze popełnionego w sposób wyżej opisany i na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo o adwokaturze orzekł wobec obwinionego karę zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu lat oraz na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy Prawo o adwokaturze orzekł wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na czas dziesięciu lat,

II. na podstawie pkt. 1a i 1b Uchwały nr 23/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 2017 r. w zw. z art. 95l ustawy Prawo o adwokaturze obciążył obwinionego kosztami postępowania wymierzając obwinionemu opłatę zryczałtowaną na rzecz [...] Izby Adwokackiej w [...] w kwocie 1.000 zł za dochodzenie dyscyplinarne i opłatę zryczałtowaną w kwocie 1.000 zł za postępowanie przed sądem dyscyplinarnym, łącznie opłatę zryczałtowaną w kwocie 2.000 zł.

Odwołania

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości obwiniony adwokat oraz Pierwszy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w [...].

Obwiniony, na podstawie art. 88a ust. 4 Prawa o adwokaturze oraz art. 425 § 2 k.p.k. i art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze zaskarżył powyższe orzeczenie w całości.

Na mocy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) brak rozważenia możliwości zastosowania art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze oraz brak zastosowania ust. 2 uchwały nr 23/2017 Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 1 lipca 2017 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w zw. z art. 95l ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze i obciążenie obwinionego kosztami postępowania przez wymierzenie opłaty zryczałtowanej w łącznej kwocie 2.000 zł, w sytuacji, gdy uiszczenie tej opłaty jest dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów;

b) naruszenie art. 86 w zw. z art. 86a ust. 2 zd. 1 i art. 89 ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze przez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia w całości na treści wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt. III K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], w sytuacji, gdy Sąd Dyscyplinarny nie jest związany treścią prawomocnego wyroku sądu powszechnego, bowiem zgodnie z art. 86 Prawa o adwokaturze postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego o ten sam czyn, zaś stosownie do art. 86a ust. 2 zd. 1 Prawa o adwokaturze rozstrzygnięcia organów prowadzących postępowanie dyscyplinarne opierają się na ustaleniach faktycznych, a zgodnie z art. 89 ust. 1 Prawa o adwokaturze Sąd dyscyplinarny jest w zakresie orzekania niezawisły, zaś stosownie do ust. 2 tegoż artykułu Sąd dyscyplinarny rozstrzyga samodzielnie nasuwające się zagadnienia prawne i orzeka na mocy przekonania opartego

na swobodnej ocenie całokształtu dowodów, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego - które to uchybienie procesowe skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych wskazanych w zarzucie wymienionym w pkt 2;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na:

a) błędnym ustaleniu, że obwiniony przypisanego czynu dopuścił się „w okresie od 31 marca 2014 r. nie później niż w dniu 2 kwietnia 2014 r. w P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, w sytuacji, gdy czyn został popełniony w dniu 2 kwietnia 2014 r., co w sposób jednoznaczny wynika z treści billingu znajdującego się na k. 202 akt sprawy o sygn. akt. III K [...], w związku z czym przypisany obwinionemu czyn zabroniony stanowił jedno zdarzenie historyczne sprowadzające się do przeprowadzenia jednej rozmowy telefonicznej w dniu 2 kwietnia 2014 r. ze świadkiem M. M., w trakcie której padły słowa ujęte w opisie przypisanego obwinionemu czynu;

b) błędnym ustaleniu, że czyn zabroniony w postaci podżegania wszedł w postać stadialną dokonania, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób jednoznaczny wynika, że czynu zabronionego z art. 233 § 1 k.k. M. M. nie dokonał ani też nie powstał u niego w ogóle zamiar dokonania tego przestępstwa („Pokrzywdzony z uwagi na kilkukrotne telefony ze strony oskarżonego S. L. i oskarżonej V. L., zaczął nagrywać z nimi rozmowy, potem nagrał także rozmowę z adw. R. S. i zgłosił powyższe na Policję” - str. 2 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt. III K [...]), w związku z czym czyn podżegania nie doprowadził do wzbudzenia w nakłanianym M. M. zamiaru popełnienia przestępstwa z art. 233 § 1 k.k., dlatego też uznać należy, że czyn podżegania został popełniony w formie stadialnej usiłowania;

3. rażącą niewspółmierność kary orzeczonej w pkt I zaskarżonego orzeczenia, polegającą na orzeczeniu zbyt surowej kary zawieszenia w czynnościach zawodowych skutkiem nie uwzględnienia w zakresie wymiaru kary normy zawartej w art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 95n pkt 2 Prawa o adwokaturze, które to uchybienie było skutkiem błędnego ustalenia faktycznego określonego w pkt 2 b)

odwołania, w sytuacji, gdy „W przypadku skazania za usiłowanie podżegania do dokonania określonego czynu zabronionego, w podstawie prawnej wymiaru kary należy wskazać zarówno przepis art. 14 § 1 lub 2 k.k. - w zależności od ustalenia, czy doszło do usiłowania udolnego czy usiłowania nieudolnego - jak i art. 22 § 2 k.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2009 r., sygn. akt I KZP 6/09).

Podnosząc przytoczone zarzuty, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze, obwiniony wnosił o:

1. zmianę pkt I zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, że przypisanego mu czynu dopuścił się w dniu 2 kwietnia 2014 r., wyeliminowanie z opisu czynu słów „działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, a także przyjęcie, że usiłował podżegać M. M. do popełnienia czynu z art. 233 § 1 k.k., lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na niewywołanie u M. M. zamiaru popełnienia tego czynu i w związku z tym uznanie obwinionego za winnym czynu z art. 13 § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z § 1 ust. 2 i 3 oraz § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze i orzeczenie na podstawie art. 81 ust. 1 pkt. 4 ustawy Prawo o adwokaturze kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas trzech lat oraz na podstawie art. 81 ust. 3 Prawa o adwokaturze zakazu wykonywania patronatu na czas pięciu lat;

2. zmianę pkt II zaskarżonego orzeczenia i zwolnienie obwinionego od obowiązku ponoszenia zryczałtowanych kosztów postępowania za dochodzenie dyscyplinarne i za postępowanie przed sądem dyscyplinarnym I instancji - w całości;

3. zwolnienie obwinionego od obowiązku ponoszenia zryczałtowanych kosztów za postępowanie przed sądem II instancji w całości.

Pierwszy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej w [...], na podstawie art. 88a ust. 4 Prawa o adwokaturze wniósł odwołanie od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego [...] Izby Adwokackiej z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt SD [...] zaskarżając je w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść obwinionego adwokata R. S..

Na podstawie art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą niewspółmierność (łagodność)

wymierzonej obwinionemu kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas dziesięciu lat, podczas gdy waga naruszenia zasad deontologii zawodowej, popełnienie umyślnego przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości w związku z wykonywaniem funkcji obrońcy w postępowaniu karnym, konsekwencje przewinienia dla postrzegania adwokatury jako zawodu zaufania publicznego, przemawiały za orzeczeniem kary w postaci wydalenia z adwokatury.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie kary w postaci wydalenia obwinionego z adwokatury.

Sąd II instancji

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury, orzeczeniem z dnia 9 czerwca 2018 r., w sprawie sygn. akt WSD [...]:

1. zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt II w ten sposób, że nie obciążył obwinionego kosztami postępowania za dochodzenie dyscyplinarne i postępowanie dyscyplinarne,
2. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy,
3. nie obciążył obwinionego zryczałtowanymi kosztami dyscyplinarnego postępowania odwoławczego.

Kasacje

Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury kasację złożył obwiniony adwokat oraz Rzecznik Dyscyplinarny Adwokatury.

Obwiniony adwokat złożył kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 czerwca 2018 r., sygn. akt WSD [...].

Na podstawie art. 91a ust. 1 i art. 91c Prawa o adwokaturze oraz art. 425 § 2 zdanie pierwsze k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 526 § 2 k.p.k. (w znaczeniu wynikającym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt SK 2/15; Dz. U. z 2016 r. poz. 1243) w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze zaskarżył orzeczenie w całości w zakresie pkt 2 orzeczenia.

Na mocy art. 91b Prawa o adwokaturze oraz art. 523 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze zaskarżonemu wyrokowi obwiniony zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na naruszeniu następujących przepisów prawa karnego procesowego:

a) art. 86 w zw. z art. 86a ust. 2 zd. 1 i art. 89 ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze oraz art. 8 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze przez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia w całości na treści wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], w sytuacji, gdy Sąd Dyscyplinarny nie jest związany treścią prawomocnego wyroku sądu powszechnego, bowiem wyrok sądu karnego ma charakter wiążący wyłącznie w zakresie, w jakim przypisuje obwinionemu fakt popełnienia przestępstwa, a w pozostałym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny dysponuje pełną autonomią, jak również nałożony jest na niego obowiązek wydania orzeczenia w oparciu o swobodną ocenę całokształtu dowodów, dokonywania własnych ustaleń faktycznych, rozstrzygania samodzielnie nasuwających się zagadnień prawnych, a także uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego - które to uchybienie procesowe skutkowało zaniechaniem rozważenia przez Sąd Dyscyplinarny ad quem pozostałych zarzutów odwołania dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych;

b) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze, w ten sposób, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny zaniechał przeprowadzenia wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz nienależycie ustosunkował się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów podniesionych w odwołaniu, tj. zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego a quo, które miały wpływ na treść tego orzeczenia polegających na: błędnym ustaleniu co do daty popełnienia przewinienia dyscyplinarnego (które w istocie stanowiło jedno zdarzenie historyczne, nie zaś czyn ciągły), a także błędnym ustaleniu, że delikt dyscyplinarny (czyn zabroniony) w postaci podżegania wszedł w postać stadialną dokonania, w sytuacji, gdy czyn podżegania nie doprowadził do wzbudzenia

w nakłanianym pokrzywdzonym zamiaru popełnienia przestępstwa, dlatego też czyn podżegania został popełniony w formie stadialnej usiłowania - w sytuacji, gdy Sąd Dyscyplinarny ad quem rozpatrując ten zarzut odwołania powinien go być uwzględnić;

2. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary, polegającą na orzeczeniu zbyt surowej kary zawieszenia w czynnościach zawodowych skutkiem nieuwzględnienia w zakresie wymiaru kary normy zawartej w art. 22 § 2 k.k. w zw. z art. 95n pkt 2 Prawa o adwokaturze, jak również okoliczności popełnienia przestępstwa, motywacji, świadomości w chwili popełniania czynu, zachowania się po popełnieniu czynu, w związku z czym orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego obwinionemu czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, w tym celów zapobiegawczych i wychowawczych, albowiem cele te już zostały osiągnięte, gdyż rozmiar negatywnych konsekwencji związanych z wykonywaniem kary sprawia, że okres 5 lat zawieszenia jawi się jako niesprawiedliwy w okolicznościach niniejszej sprawy.

Podnosząc te zarzuty, na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze, obwiniony wnosił o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu Izby Adwokackiej w [...] do ponownego rozpoznania.

Od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 czerwca 2018 r., sygn. akt WSD [...], kasację złożył również Rzecznik Dyscyplinarny Adwokatury zaskarżając je w całości na niekorzyść obwinionego adwokata R. S..

Na podstawie art. 91b Prawa o adwokaturze zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażącą niewspółmierność (łagodność) wymierzonej obwinionemu kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu lat oraz zakaz wykonywania patronatu na czas dziesięciu lat, podczas gdy waga naruszenia zasad deontologii zawodowej, popełnienie umyślnego przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości w związku z wykonywaniem funkcji obrońcy w

postępowaniu karnym, konsekwencje przewinienia dla postrzegania adwokatury jako zawodu zaufania publicznego, przemawiały za orzeczeniem kary w postaci wydalenia z adwokatury.

Na podstawie art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze w zw. z art. 537 § 1 i 2 k.p.k., wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że w miejsce orzeczonej kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu lat oraz zakazu wykonywania patronatu na czas dziesięciu lat, orzeczenie na podstawie art. 81 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo o adwokaturze kary wydalenia z adwokatury.

Ponadto, na podstawie art. 428 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze obwiniony adwokat R. S. złożył odpowiedź na kasację Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 25 października 2018 r. wniesioną od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 czerwca 2018 r., sygn. akt WSD [...]. Na mocy art. 537 § 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze wniósł o oddalenie kasacji Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast kasacja Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury zasadna jest w zakresie w jakim zmierza do wymierzenia obwinionemu surowszej kary.

Art. 523 § 1 k.p.k. stanowi, że kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Z kolei, z art. 91b Prawa o adwokaturze wynika, że kasacja może być wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej.

Zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w przepisach art. 435, 439 i 455 k.p.k. Na mocy art. 537 k.p.k., po rozpoznaniu sprawy, Sąd Najwyższy oddala kasację albo zaskarżone orzeczenie

uchyla w całości lub w części przekazując sprawę właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

Wbrew zarzutowi obwinionego, w przedmiotowej sprawie nie doszło do rażącego naruszenia prawa (art. 86 w zw. z art. 86a ust. 2 zd. 1 i art. 89 ust. 1 i 2 Prawa o adwokaturze oraz art. 8 § 2 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze) poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na treści wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...].

Przed wszystkim, Sąd dyscyplinarny jest w zakresie orzekania niezawisły. Rozstrzyga samodzielnie nasuwające się zagadnienia prawne i orzeka na mocy przekonania opartego na swobodnej ocenie całokształtu dowodów, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego (por. art. 89 Prawa o adwokaturze), zaś podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące (art. 8 § 2 k.p.k.).

Wydając orzeczenie Sąd Dyscyplinarny [...] Izby Adwokackiej w [...] przywołał szereg dowodów na podstawie których dokonał ustaleń faktycznych, m.in.: oświadczenie o przyznaniu się obwinionego do postawionego mu zarzutu z wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze, wyjaśnienia obwinionego, dowód z dokumentu urzędowego w postaci prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt. III K [...], zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 maja 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], dowody zgromadzone w aktach wymienionych spraw. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie dostrzegając w nich błędów.

Ponadto, w toku postępowania przed Sądem I instancji obwiniony nie kwestionował zgromadzonych dowodów, nie wnosił o uzupełnienie postępowania dowodowego, nie składał w tym względzie żadnych wniosków. Również w uzasadnieniach odwołania i kasacji obwiniony zaznaczał, że orzeczenia są co do zasady słuszne a w zakresie winy i przypisania mu popełnienia przewinienia

dyscyplinarnego nie są kwestionowane. Podobnie, obwiniony nie kwestionował wyroku sądu powszechnego, który zapadł w jego sprawie (por. s. 3 odwołania i s. 3 kasacji obwinionego).

Korzystając z przysługującej sądom dyscyplinarnym autonomii wynikającej z art. 89 Prawa o adwokaturze, organy te samodzielnie, w sposób swobodny, ale nie dowolny, ustaliły stronę podmiotowo-przedmiotową przewinienia dyscyplinarnego popełnionego przez obwinionego, do czego miały pełne prawo. Wśród różnych dowodów, Sądy te miały także na uwadze prawomocny wyrok sądu powszechnego, którym obwiniony został skazany za umyślne przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Poczynionych w ten sposób ustaleń sądów dyscyplinarnych obwiniony nie może skutecznie zakwestionować tylko dlatego, że są dla niego niekorzystne.

Niezasadny jest także zarzut rażącego naruszenia prawa (art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 Prawa o adwokaturze), zdaniem obwinionego polegający na tym, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny zaniechał przeprowadzenia wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz nienależycie ustosunkował się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Uzasadnienie sporządzone przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury odpowiada wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k. a ewentualne nieścisłości zarzucane przez obwinionego w istocie dotyczą ustaleń dokonanych przez sąd powszechny w jego prawomocnie zakończonej sprawie karnej. Przyznając jedynie hipotetycznie rację obwinionemu, tego rodzaju naruszenia prawa nie można byłoby zakwalifikować jako rażącego czy mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej obwinionemu kary, występującego w obu kasacjach, rację ma Rzecznik Dyscyplinarny Adwokatury domagając się zaostrenia kary i zmiany zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, aby w miejsce orzeczonej kary zawieszenia w czynnościach zawodowych na czas pięciu lat i zakazu wykonywania patronatu na czas dziesięciu lat, orzec wobec obwinionego karę wydalenia z adwokatury.

Rozważając zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej obwinionemu kary należy mieć na uwadze, że w postępowaniu dyscyplinarnym uznano R. S. winnym czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z § 1 ust. 2 i 3 oraz § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu w zw. z art. 80 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, natomiast w postępowaniu karnym został on prawomocnie skazany na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Przypisany obwinionemu czyn wymierzony przeciwko wymiarowi sprawiedliwości stanowi bardzo poważny delikt dyscyplinarny, zachowanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w art. 80 Prawa o adwokaturze oraz z § 1 ust. 2 i 3 oraz § 4 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu a prawomocne skazanie za przestępstwo umyślne skutkuje tym, że nie jest on już osobą o nieskazitelnym charakterze i nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania zawodu adwokata, co w świetle art. 65 pkt 1 Prawa o adwokaturze stanowi przecież przesłanki wpisania na listę adwokatów. Karalność obwinionego uniemożliwiałaby mu aktualnie wpis na listę adwokatów. Posługiwanie się przez obwinionego przestępstwem dla obrony interesów klienta nie mieści się w katalogu narzędzi, którymi może posługiwać się adwokat działający z należytą uczciwością, a przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości pozbawia go możliwości działania w środowisku związanym z wymiarem sprawiedliwości i ze swej istoty uzasadnia wydalenie z adwokatury.

Bez wątpienia z zawodem adwokata nierozzerwalnie związana jest relacja określana pojęciem zaufania publicznego. To szacunek i zaufanie jest niezbędne dla adwokata, aby w sposób prawidłowy mógł wykonywać powierzone mu zadania. Przejawami postępowania adwokata, które naruszają godność zawodu adwokackiego, są te wszystkie zachowania, które albo go poniżają w oczach opinii publicznej, albo też podrywają zaufanie do zawodu. Zachowania poniżające adwokata w oczach opinii publicznej to takie postępowanie, którym adwokat sprzeniewierza się swemu zawodowemu powołaniu lub też wzbudza moralny sprzeciw, odrazę, oburzenie, potępienie moralne lub obyczajowe.

Nie powinna mieć miejsca sytuacja, aby zawód adwokata wykonywała osoba, która została prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo przeciwko wymiarowi

sprawiedliwości. Adwokatura winna dążyć do zapewnienia, aby adwokaci, zwłaszcza przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale także w całym swoim życiu, kierowali się budowaniem wizerunku adwokatury, jako godnych i odpowiedzialnych profesjonalistów, którym społeczeństwo, a także organy wymiaru sprawiedliwości, mogą ufać. Podkreślić należy, że w tym zakresie zasady etyki adwokackiej nakładają na członków korporacji najbardziej restrykcyjne postanowienia. Obwiniony, jako adwokat, popełniając przestępstwo, winien zdawać sobie w pełni sprawę, jakie konsekwencje, zarówno w sferze prawno-karnej, jak i dyscyplinarnej mogą go dotknąć. Naruszenie prawa w sposób umyślny godzi w interes adwokatury, podważa zaufanie do niej i narusza jej godność. Takie zachowanie musi prowadzić do surowej represji na gruncie odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Reasumując, Sąd podziela argumentację dotyczącą wymierzonej obwinionemu kary prezentowaną w kasacji Rzecznika Dyscyplinarnego Adwokatury, oceniając ją również jako niesprawiedliwą i nazbyt łagodną. Orzekając, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że Rzecznik Dyscyplinarny Adwokatury w kasacji zawarł jedynie wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia, niemniej jednak, wniosek odwoławczy stanowi tylko postulat skarżącego co do oczekiwanego rozstrzygnięcia. Sąd natomiast wydaje orzeczenie na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k., a więc niezależnie od wniosku skarżącego.

Biorąc przedstawione argumenty pod uwagę, Sąd orzekł jak w wyroku.